JOSEP MOIX HA MORT !

treball

proletaris de tots els països: uniu-vos!

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 373 Barcelona, 18 de setembre del 1.973 PREU: 5 Ptes.

Declaració del Comitè Executiu

El Comitè Executiu del PSUC manifesta el seu profund dolor per la mort recent del President del nostre Partit, camarada JOSEP MOIX REGAS, i fa seu el missatge del Secretari General del Comitè Central, camarada Gregori López Raimundo, transmès el 30 d'agost per Ràdio Espanya Independent, que expressa a la família de Moix el condol de tots els comunistes catalans i resum els trets essencials de la vida i l'obra del nostre estimat camarada, figura preeminent del moviment revolucionari i democràtic de Catalunya durant el darrer mig segle.

La mort d'en Moix representa per al PSUC la pèrdua del seu dirigent de més prestigi, lluitador infatigable pels drets dels treballadors i per la unitat obrera dintre i fora del nostre país, defensor ferm i conseqüent del caràcter revolucionari, marxista-leninista, del PSUC enfront de tots els qui van intentar desvirtuar-lo o escindir lo.

El Comitè Executiu del PSUC crida les organitzacions i militants del Partit a retre homenatge a la memòria del camarada desaparegut bo i fent conèixer la seva vida als joves lluitadors revolucionaris i a les masses i tot intensificant el combat vers el triomf dels ideals que inspiraren l'activitat d'en Moix fins el moment de la seva mort.

Barcelona, 7 de setembre de 1973

EL COMITÈ EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Missatge de G. López Raimundo

ENVIAT A "RADIO ESPANYA INDEPENDENT" PER ALS OIENTS DE CATALUNYA I RETRANSMÈS EL 30 D'AGOST

Camarades i amics:

El 26 d'agost passat ha mort a Praga el President del PSU de Catalunya, camarada Josep Moix, dos mesos abans de complir-se el 75 aniversari del seu naixement.

Tot i que el seu estat de salut era precari des de fa uns anys i que havia sofert el juny passat una lleu embòlia cerebral que era un mal presagi, és difícil d'acceptar que la mort hagi pogut vèncer la fortalesa física d'en Moix i que ja no el tinguem entre nosaltres.

La mort d'en Moix representa per a mi la pèrdua d'un company i amic entranyable, amb el qual compartia tasques de direcció del PSU des de fa quasi trenta anys. Però suposa, sobretot - com per a la totalitat dels comunistes catalans -, la desaparició del dirigent més prestigiós del nostre Partit, figura exemplar del moviment obrer i revolucionari de Catalunya i del conjunt dels pobles d'Espanya dels darrers cinquanta anys.

Abans d'ingressar al PSU en 1938 i de representar-lo en el Govern de la República com a Ministre de Treball, en Moix era ja un líder conegut del proletariat català, que havia exercit càrrecs tan importants com els d'alcalde de Sabadell i de Director General del Treball de Catalunya.

Obrer qualificat del ram tèxtil llaner de Sabadell, Moix esdevingué des de molt jove un dels dirigents més destacats dels sindicats de la capital del Vallès i el principal promotor de la lluita per la unitat sindical i per una orientació més justa per al moviment obrer, que va dur aquests sindicats a separar-se primer de la CNT i a ingressar més endavant a la UGT de Catalunya.

Per alliberar-se de la repressió de Primo de Rivera, en Moix va emigrar els anys vint a Amèrica del Sud, d'on va tornar a la caiguda de la Dictadura. Poc temps després, a causa precisament de la seva lluita en defensa dels interessos dels treballadors enfront de la patronal i contra la instrumentalització dels sindicats confederals pels grups anarquistes, en Moix fou objecte d'un atemptat en què una bala de pistola li va travessar una cama.

L'ingrés dels sindicats de Sabadell a la UGT de Catalunya i el nomenament d'en Moix com a President d'aquesta en 1937 marca un moment crucial del període 1936-1939, durant el qual l'anarquisme perd l'hegemonia que tenia des del segle pas-

(Segueix a la pàg. 2)

JOSEP MOIX HA MORT !

MISSATGE... (ve de la pàg. 1)

sat sobre el moviment obrer de Catalunya, i la UGT de Catalunya, orientada pels comunistes, esdevé una organització tan poderosa com la Regional Catalana de la CNT.

Un cop acabada la guerra en Moix va donar des de l'estranger una contribució personal valuosíssima a l' organització de la resistència catalana al feixisme i a la conversió del PSU en la principal força obrera i democràtica de Catalunya.

La fermesa d'en Moix en la defensa dels principis i de la unitat del Partit fou decisiva per neutralitzar en 1949 l'intent fraccional d'en Comorera , que es proposava de convertir el PSU en un partit nacionalista petit-burgès, enfrontat al PCE i al moviment comunista mundial.

El cop de Comorera es produí en el pitjor moment de la guerra freda a escala mundial, uns mesos després que Carrero, Valverde, Puig Pidemunt i Numen Mestres, destacats dirigents del PSU a la clandestinitat, fossin afusellats a Barcelona i poc abans que el Govern francès prohibís el funcionament i l'activitat del PSUC al país veí, mesura seguida de la deportació o expulsió de França dels seus dirigents més coneguts.

Tot enfrontant-se a tota mena de dificultats, en Moix va encapçalar en aquell moment el nucli de direcció que va mantenir la unitat del PSU, va orientar l'activitat creixent dels comunistes de Catalunya, va liquidar entre els nostres rengs les pràctiques nocives de l'anomenat "culte a la personalitat" i va restablir els mètodes leninistes de direcció i organització del Partit.

Com a reconeixement al seu treball, en Moix fou elegit Secretari General del PSU al seu primer Congrés celebrat en 1956. El II Congrés del PSU va nomenar en Moix en 1965 President del Comitè Central, càrrec per al qual fou reelegit en el III Congrés, celebrat el passat gener, al qual no pogué assistir perquè es trobava seriosament malalt.

El llarg exili, l'enyorança de la terra - especialment del seu Sabadell natal, la vida del qual seguia molt de prop malgrat la distància - i la impossibilitat per a ell de tornar clandestinament degut als seus trets físics inconfusibles i a la seva popularitat, van fer avançar la mort d'en Moix.

L'amor d'en Moix per Catalunya era tan profund com la seva fidelitat a la classe obrera, trets constitutius del seu internacionalisme sense falliment. Des de 1954 formava part del Comitè Executiu del PCE i va treballar molts anys a la direcció de la Federació Sindical Mundial, des d'on va combatre incansablement per la unitat sindical a escala mundial i per impulsar la solidaritat internacional amb el Moviment de Comissions Obreres, que en Moix veia com l'embrió del futur sindicat unitari, democràtic i independent dels treballadors de tot Espanya.

En Moix fou sempre un home senzill i honest, dedicat íntegrament a la lluita revolucionària i a la seva família.

En aquests moments penso en la seva companya, en els seus fills i nets, als quals envio una forta abraçada i el condol de tots els comunistes catalans.

El dolor que sentim per la pèrdua del nostre dirigent més estimat, tot i així, no ens abatrà, ans serà un esperó per redoblar la nostra lluita per la llibertat per a Catalunya i els restants pobles d'Espanya, pel triomf de la noble causa del socialisme a la qual en Moix va dedicar totes les seves energies fins al moment de la seva mort.

L'ENTERRAMENT

El dia 3 de setembre van tenir lloc a Praga les exèquies del nostre malaguanyat camarada Josep Moix Regàs, President del PSU de Catalunya i membre del Comitè Executiu del PC d'Espanya.

Als acords dels Segadors i de la Internacional, els nombrosos assistents a la cerimònia van retre l'últim homenatge a l'espòs i al pare, al camarada i a l'amic, al company de lluita i dirigent

(Segueix a la pàg. 3)

Telegrama de Dolores Ibárruri

A Dolors Ruano

Dolorosament commoguda mort nostre inoblidable camarada i amic Josep Moix la vida i l'activitat política del qual estigué permanentment dedicada a la defensa de la classe obrera i dels drets nacionals de Catalunya i al combat pel socialisme; serà exemple permanent per a les generacions d'avui que a Catalunya i a Espanya lluiten per la llibertat.

En aquestes hores de dol i tristesa, us abraça tu i tots els teus vostra camarada i amiga

Dolores IBARRURI

EN JOSEP MOIX I REGÀS

EX-ALCALDE DE SABADELL

Amb tot el sentiment i el dolor, els seus familiars i amics, presents i absents, assabenten que morí a Praga (Txecoslovàquia) el dia 27 del present, a l'edat de 74 anys, lluny del seu País, però, estem certs, que els darrers pensaments es trobaven ací, entre la terra i nosaltres.

Sabadell, 31 d'agost 1973

Esquela publicada al periòdic "Sabadell" (31-8-73). L'alcalde d'aquesta ciutat va comunicar als regidors i funcionaris municipals la notícia de la mort del nostre President, bo i reconeguent la seva vàlua malgrat les diferències ideològiques i polítiques.

L'ENTERRAMENT (ve de pàg. 2)

dels comunistes catalans, al qui fou en vida una figura destacada del moviment obrer i revolucionari de Catalunya i del conjunt dels pobles d'Espanya en els darrers 50 anys.

La cerimònia fou presidida per l'esposa del nostre infortunat company, Dolors Ruano, els seus fills i d'altres familiars, i, en representació del CE del PC d'Espanya i del PSU de Catalunya, Santiago Alvarez i Gregori López Raimundo, així com els camarades del CC del PCE, Sebastián Zapirain i Serafín Aliaga. Van assistir a l'enterrament, en nom de la Federació Sindical Mundial, Pierre Gensous, secretari general, i Juan Campos, secretari, un representant de la secció internacional del PC de Txecoslovàquia, l'ambaixador de Cuba i esposa, representacions de les ambaixades de la URSS, República Socialista de Romania, Polònia, Hongria, Mongòlia i representants de diversos partits comunistes a la redacció de la "Revista Internacional", entre els quals es comptaven els de Japó, Portugal i Senegal. Hi assistien també representants dels comunistes espanyols residents a Bulgària, R.D.A., Polònia i dels col.lectius de Praga, Usti nad Laben i de la Creu Roja txecoslovaca.

Gregori López Raimundo va pronunciar una breu al.locució. Va dir que, per voluntat del camarada Moix, no es pronunciaria cap discurs a l'acte de l'enterrament. En diverses ocasions, en Moix havia parlat de l'angoixa que sentia en assistir a enterraments de compatriotes seus a l'exili, cosa que explica aquesta última voluntat del nostre inoblidable camarada. El Secretari General del PSU, tot exaltant els mèrits d'en Moix, va afegir que el PCE i el PSUC retrien per altres mitjans el merescut homenatge pòstum d'aquest dirigent exemplar.

Camarades dels col.lectius de comunistes espanyols i del CE i el CC del PSU i del PCE van muntar la guàrdia d'honor.

Es van rebre nombrosos telegrames de condol, entre els quals destaquen els de Dolores Ibárruri, president del PCE, i Josep Tarradellas, president de la Generalitat de Catalunya a l'exili, dels comitès de solidaritat amb Espanya als països socialistes, de les ambaixades dels països socialistes a Praga i d'altres. Es van dipositar corones en nom del CE i del CC del PCE, del CC del PSUC, de la seva esposa, fills i altres familiars. de la FSM, de les diverses ambaixades dels països socialistes, de la Creu Roja txecoslovaca i de tots els col.lectius comunistes espanyols dels països socialistes.

MISSATGES DE J.TARRADELLAS I R.VIDIELLA

El telegrama de Josep Tarradellas diu així:

"Agrairé expresseu família J. Moix meu sentit condol pèrdua insigne català i estimat amic. Que també comparteixo la seva pena. Prego acceptin els seus millors sentiments amistat. Ben cordialment.

"President Josep Tarradellas."

El nostre camarada Rafael Vidiella va enviar des de Budapest una carta de condol a Dolors Ruano, de la qual extreiem les següents paraules:

"Amb la seva conducta d'honestedat i serietat revolucionària i d'estima als seus companys, Moix s'ha guanyat sempre la simpatia dels treballadors i àdhuc el respecte dels seus adversaris polítics, puix que a la seva honradesa de combatent proletari va unir sempre la seva exemplar vida familiar i privada."

Missatge de la F.S.M.

Al CC del PSU de Catalunya,

al CC del PC d'Espanya

En haver conegut la notícia de la mort del camarada Josep Moix, lluitador veterà del moviment obrer i revolucionari espanyol i militant ardorós del moviment sindical internacional i de la FSM, de la qual fou un dels dirigents, en nom del secretariat de la FSM us expressen, i a través vostre a tota la classe obrera del vostre país, el nostre condol sincer i la nostra fraternal solidaritat internacional davant la pèrdua d'aquest infatigable i coratjós combatent per la justa causa de la classe obrera.

Praga, 27 d'agost de 1973

Pierre GENSOUS

Secretari General de la Federació Sindical Mundial.

11 de Setembre

L'11 de setembre s'ha celebrat enguany a Barcelona amb una manifestació al Passeig de Gràcia entre la Gran Via i el carrer d'Aragó, cap a les 8 del vespre. Un grup va col.locar una cadena de banda a banda del passeig, lligada pels dos extrems, que va provocar un embús considerable de la circulació.

A Sabadell han aparegut nombroses pintades al.lusives a la festa nacional de Catalunya. També n'han aparegut a Barcelona i a d'altres localitats.

El Secretariat de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha fet pública una declaració amb motiu de la nostra festa nacional.

VIETNAM

La guerra i les bombes han fet esdevenir SORDS almenys 4.000 infants al Vietnam. Com que eren massa joves per haver après a parlar, es veuen privats de tot mitjà de comunicació amb les altres persones; el seu desenrotllament afectiu i cultural, el seu aprenentatge social, són bloquejats. Així ho denuncia la nova fundació francesa "Delta 7", creada per auxiliar-los.

Amb detalls com aquest ens podem fer una idea palpable de fins a quin punt la criminal agressió americana haurà fet sofrir el Vietnam, de fins a quin punt serà dura la recuperació d'aquest poble heroic, víctima de l'empresa de destrucció més vasta i científica que hagi conegut mai la història.

Vietnam necessita i necessitarà encara el nostre ajut polític i econòmic. Catalunya té un compromís per al qual cal seguir treballant amb energia: recollir diners per a UN HOSPITAL PER A VIETNAM.

L'ENSENYAMENT: CAOS

Després d'un estira-i-arronsa grotesc, la Junta de Govern de la Universitat de Barcelona ha declarat - seguint servilment les orientacions del Ministeri - que el curs acadèmic començarà el gener i no l'octubre. Deixant de banda els inconvenients pedagògics i professionals de tot ordre, la mesura és reveladora del menyspreu de les autoritats franquistes per l'opinió d'estudiants i professors, que no sols no han estat consultats, sinó només informats pocs dies abans de la data esperada. També revela la incapacitat absoluta dels responsables de l'ensenyament per actuar amb un mínim de coherència. Despotisme i caos són la forma de governar dels règims que es troben a les acaballes.

A la EGB es produeix el cas escandalós que els contractes que fan firmar als mestres no titulars del sector estatal són establerts <u>només per 3 mesos</u>! (fins al 31 de desembre). A Barcelona, fins ara, només són contractats els homes, no les dones (i el curs ha començat dilluns 17!).

3 milions de pessetes per a la premsa del Partit!

Campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i propaganda del Partit

Conseqüent amb la importància donada pel III Congrés del nostre Partit a les tasques de la propaganda, el Comitè Executiu ha decidit de llençar una CAMPANYA D'AJUT A "TREBALL" I A LA PREMSA I PROPAGANDA DEL PARTIT per tal de millorar les condicions materials, organitzatives i polítiques en què es desenvolupa aquest treball.

Aquesta campanya té com a primera finalitat recollir 3 MILIONS de pessetes, d'aquí al 23 de juliol de 1974, 38è aniversari de la fundació del PSU de Catalunya, per ampliar i modernitzar els aparells de propaganda. La campanya es proposa també de fer prendre consciència a totes les organitzacions, a tots els militants i amics del Partit de la importància de la propaganda en la nostra activitat política general, de tal manera que representi un estímul per millorar-ne i elevar-ne el rendiment.

En el període de duració de la campanya, aquesta canalitzarà totes les quantitats que es recullin d'ajut al Partit. A la primera quinzena de gener el C.E. farà un primer balanç dels resultats assolits fins a fi d'any.

TOTS ELS MILITANTS, TOTES LES ORGANITZACIONS SÓN CRIDATS A DESPLEGAR EL MÀXIM ENTUSIASME I LA MÀXIMA INICIATIVA EN UN ESFORÇ QUE ENS POSARÀ EN MILLORS CONDICIONS PER A LA NOSTRA ACCIÓ POLÍTICA REVOLUCIONÀRIA!

El PSU pot enorgullir-se de tenir, entre tots els partits i grups polítics antifranquistes de Catalunya, la propaganda més abundant, regular i multifacètica, prova de la seva conseqüència revolucionària i del seu esforç per estar present a tots els fronts de combat en les difícils condicions de la clandestinitat, requisits per jugar un paper dirigent en la lluita contra la dictadura.

Com un fil ininterromput que lliga el passat al present, des dels primers dies posteriors a la derrota militar de 1939, la propaganda del Partit no ha cessat d'arribar a les mans del nostre poble, travessant vicissituds increïbles. S'ha dit que el TREBALL de la dècada del 40 estava escrit amb la sang dels millors militants del PSU, simbolitzats pel camarada JOAQUIM PUIG PIDEMUNT, director de TREBALL en aquest període, que fou detingut a l'abril de 1947 i afusellat el 17 de febrer de 1949.

L'afusellament de Puig Pidemunt no va deturar, això no obstant, l'aparició regular de TREBALL, que el 15 de desembre de 1949 va celebrar la sortida del número 100 de la seva edició clandestina i que, durant anys, va ser l'única publicació clandestina editada regularment a Catalunya en llengua catalana.

El record de temps passats també ens dóna una mesura del que hem progressat. Avui comptem amb un TREBALL estretament lligat a la realitat del país i amb una trentena d'òrgans locals i sectorials del Partit i de la Joventut Comunista, amb revistes i publicacions teòriques de reconegut prestigi i audiència, periòdics i altres publicacions destinats a la classe obrera, a la pagesia, als estudiants, als intel.lectuals, als treballadors de l'ensenyament i de la sanitat, als militars, etc. La nostra premsa i propaganda abraça cada dia una problemàtica més àmplia i posa així de manifest la capacitat creixent del Partit per inserir-se en tots i cadascun dels fronts de l'activitat política i de les lluites socials; és un signe inequívoc del fet que el nostre Partit és cada dia més autènticament un partit de masses, un partit amb capacitat dirigent a escala nacional.

Els avenços del moviment de masses i l'agudització de la crisi del règim fan, de totes maneres, que l'actual nivell de la nostra propaganda sigui insuficient. Cada dia que ens aproxima a la caiguda de la dictadura exigeix més iniciativa i més activitat política, més agitació i més propaganda. Per això està plenament justificat un esforç a favor de la propaganda en uns moments en què la VAGA GENERAL POLÍTICA i la VAGA NACIONAL apareixen com a perspectiva de treball immediata, en què la conclusió del PACTE PER LA LLIBERTAT i l'àmplia difusió entre les masses de l'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA són una necessitat imperiosa i urgent.

Avui les mobilitzacions de masses i les expressions de rebuig de la dictadura es produeixen en uns àmbits que van molt més enllà de l'actual organització i de l'actual esfera de difusió de la nostra propaganda. Per eixamplar la influència del Partit, per consolidar i intensificar el moviment democràtic i divulgar les idees del socialisme, és indispensable fer un esforç enorme de reforçament de la premsa i la propaganda, que ens posi en condicions d'estendre molt més la seva difusió, de fer arribar desenes de milers de fulls i publicacions nostres a nous sectors del nostre poble. La sobrecàrrega a la qual s'han vist sotmesos els nostres aparells en els últims temps posen de manifest que ja tenim dificultats per satisfer les demandes de materials que avui es fan, i que caldrà augmentar.

Es important tenir present el paper que juga la propaganda no sols per a la difusió de la nostra política, sinó també de cara al reclutament de nous militants, a l'establiment de vincles amb les masses que representen una forma es-

(Acaba a la pàg. 5)

3 milions...

pecial d'organització i, en general, de cara a ampliar i estendre l'organització del Partit.

La multiplicació del nombre de materials editats i la millora en la seva presentació són una mostra del que avui és possible de fer. Ara bé, qualsevol nou progrés en aquest terreny només serà possible si tot el Partit ajuda a recollir els recursos econòmics que són indispensables, si tot el Partit comprèn la importància i el paper polític de la propaganda.

Avui l'enemic despèn sumes fabuloses -sortides de les butxaques del poble- en els seus mitjans propagandístics (televisió, ràdio, premsa i altres), aprofitant-se del monopoli de què gaudeix injustament en l'àmbit de la informació, i utilitza aquests mitjans per a la seva demagògia, cada dia més desacreditada, i per combatre i desfigurar les aspiracions a la llibertat i al socialisme. La força de la nostra propaganda, com la de tota la premsa lliure sotmesa a la clandestinitat, no resideix principalment en els seus recursos materials, sinó en el fet d'interpretar les aspiracions obreres i populars més profundes, de ser portaveu d'un moviment històric irresistible. Però és evident que la seva acció serà tant més eficaç com més possibilitats materials tingui.

El Comitè Executiu crida, doncs a:

* Recollir 3 MILIONS DE PESSETES d'aquí al 23 de juliol de 1974, destinats a l'ampliació i modernització dels aparells de propaganda.
* Augmentar el nombre d'exemplars venuts, regularitzar-ne el cobrament, aconseguir suscriptors.
* Multiplicar les vies de contacte entre el Partit i les masses que la propaganda permet, buscar nous lectors, discutir-la amb ells.
* Imaginar i posar en pràctica noves formes d'elaboració i distribució de la propaganda, amb la màxima iniciativa, buscant formes obertes de difusió i aprofitant totes les possibilitats tècniques al nostre abast.

El Comitè Executiu crida tot el Partit, tots els seus membres, a prendre compromisos concrets de cara a l'assoliment d'aquests objectius i a desplegar tota la iniciativa de què siguin capaços per tal que el PSU de Catalunya tingui una propaganda que estigui a l'alçada de les tasques històriques que li corresponen.

Barcelona, setembre de 1973.

El C. E. del PSU de Catalunya.

Immobilisme en el Govern, malestar en el poble

L'estiu no ha aportat cap modificació a les tendències generals del nou govern que apuntàvem al num. 372 de TREBALL. Continuisme i tancament són l'alfa i omega d'aquest govern.

El nomenament de Fraga com a ambaixador a Londres ha donat origen a alguns comentaris segons els quals seria un símptoma d'obertura cap al "centrisme" i, per tant, d'eixamplament de la capacitat de maniobra i de la base de recolzament social del govern.

Aquesta interpretació, però, no és plausible. El nomenament de Fraga és més aviat un cediment del govern davant d'una pressió "centrista" que havia aparegut amb molta força al moment de l'elecció de Carrero com a candidat a cap de govern. Efectivament, si el "Consejo del Reino" va elegir Carrero, Fraga va quedar en segon lloc amb un nombre considerable de vots. Aquest fet és significatiu.

Que el nucli ultra a l'entorn de Carrero hagi exclòs els "centristes" del govern no vol dir que el "centrisme" hagi desaparegut de l'escenari polític. Al contrari: és evident que hi ha una ofensiva "centrista". Els vots recollits per Fraga indiquen que els "centristes" utilitzen a fons les posicions que ocupen en l'aparell de l'estat. Els elogis a Fraga de Nieto Antúnez i de certs òrgans importants de la premsa d'empresa són també signes d'aquesta ofensiva. Però ho és, sobre tot, l'article de YA signat amb el pseudònim col.lectiu de "Tàcito" que demana a Carrero la dimissió al moment en què Juan Carlos substitueixi Franco.

Quin millor exemple fóra possible trobar de la utopia centrista? "Tácito"no sols confia en una impossible liberalització a partir del règim actual,sinó que posa la seva il.lusió en una auto-immolació de Carrero; demana a aquest que llenci per la borda els seus pacients esforços per deixar-ho tot "atado y bien atado" en benefici propi, i que cedeixi gràciosament el poder al moment crucial...

En tot cas, aquest episodi mostra la disposició combativa del "centrisme" (naturalment amb els seus mitjans d'acció) i l'agudització de les contradiccions al si de la classe dominant, enfrontada amb els problemes de costum, corregits i augmentats: inflació, crisi de l'ensenyament, Església, C.E.E., Gibraltar, etc.

Molts observadors auguren una "tardor calenta", a la vista sobretot dels índexs d'inflació i encariment de la vida. Caldria afegir, com a factors "tèrmics", la situació a l'ensenyament (el govern ha hagut de retrocedir ja,segons sembla, en la qüestió del calendari universitari davant de l'actitud d'estudiants i professors),la degradació de les condicions de vida a les zones urbanes, la crisi agrícola i, en un pla més immediatament polític, el procés de Camacho i la 2a sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

La protesta popular no ha fet vacances aquest estiu, i en particular la de la classe obrera, i augura airí, realment, una tardor moguda. Els problemes de les masses són, en efecte, cada dia més aguts. A l'augment desorbitat del cost de la vida, s'afegeix en aquest setembre la represa del curs escolar, que tornarà a posar de manifest de manera dramàtica què queda de les promeses del franquisme. Sense comptar les jornades esgotadores de treball, les pèssimes condicions sanitàries i totes les altres condicions opressives que graviten sobre els treballadors i els ofereixen una vida sense perspectiva ni alegria.

Cal fer que el malestar general esclati en lluites, que es lliguin a les batalles polítiques pendents - com la lluita contra el procés Camacho, que és alhora la lluita per les llibertats sindicals de la classe obrera - i que s'articuli de manera unitària a l'entorn de l'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA. La celebració de la 2a sessió de l'Assemblea de Catalunya, que es prepara, serà una conseqüència i a la vegada un estímul d'aquest procés de combats.

Per augments immediats de salaris

Dia darrera dia els periòdics publiquen les xifres dels constants augments de preus. Es fan comparacions, es treuen promitjos. Tot això apunta a quelcom essencial per a les famílies treballadores: cada dia costa més menjar, vestir,...VIURE .I els treballadors ho constatem diàriament en veure com els salaris arriben cada cop més difícilment al final de la setmana o del mes.

Les xifres oficials, evidentment molt inferiors a la realitat, ja no poden amagar la gravetat de la situació: augment oficial del 9% els 8 primers mesos d'aquest any, i ritme accelerat en els mesos que queden.

En els augments de preus els productes alimentaris ocupen un lloc destacat (2,63% en un sol mes, l'agost!). I les perspectives són alarmants en aquest terreny degut a l'escassedat de cereals, a l'especulació amb la carn... mentre en molts casos els preus pagats als agricultors fins i tot DISMINUEIXEN.

Ja s'anuncien augments en d'altres productes que influeixen molt directament en l'economia de la classe obrera: el TABAC i d'altres.

El govern franquista parla de mesures, controls, congelacions,.. des de fa un any. I ja hem vist la seva eficàcia! Amb un gran aparell publicitari el darrer Consell de Ministres ha anunciat la congelació dels preus d'un conjunt de productes... per tres mesos i mig (fins al 31 de desembre), i per alguns articles - com la llet - que ha pujat fa pocs dies!

De fet, la sola cosa que fa és afavorir els fabulosos beneficis capitalistes i mostrar alhora la seva impotència davant una de les inflacions més accentuades del món. Fins i tot, el govern Franco-Carrero és directament responsable de les pujades en productes bàsics com la gasolina, els siderúrgics, el butà, els transports, etc.

Els beneficis de les empreses en 1972 han estat òptims. Es preveu que en 1973 siguin encara més alts. La situació del mercat és favorable i la productivitat del treball augmenta de manera notable: segons càlculs del Banc d'Espanya aquest augment ha estat del 14,7%.

I ELS SALARIS?

Si acceptem les dades oficials sobre la carestia (que possiblement se situarà com a mínim entre el 12 i el 15% a final d'any), els salaris haurien d'augmentar com a mínim d'un 26 a un 30% (carestia + productivitat), només per tal que no augmentés el grau d'explotació del treball

Els augments de salaris són una necessitat urgent. El fet que molts convenis caduquin ara i que en gairebé tots estigui prevista la revisió dels salaris FACILITA que es plantegi com a exigència immediata L'AUGMENT SALARIAL. No es pot esperar fins al gener. En alguns casos, la lluita pot plantejar-se inicialment contra els intents del govern per anullar victòries imposades per la lluita obrera, com a ESESA, on la Comissió Delegada del Govern no ha aprovat el conveni aconseguit per les accions dels treballadors. Això pot passar també a la CONSTRUCCIÓ. En aquests casos cal lluitar EN DEFENSA del que s'ha aconseguit i PER les reivindicacions ENCARA PENDENTS.

L'augment dels salaris és el centre de preocupació dels treballadors i ha de situar-se al centre de l'elaboració de les PLATAFORMES DE LLUITA per les pròpies masses, on s'incorporin TOTES les reivindicacions econòmiques, sindicals, solidàries, polítiques que preocupen els treballadors.

La pròpia CNS reflecteix la importància del problema dels salaris a través de preses de posició que HEM D'APROFITAR PER IMPULSAR OBERTAMENT LES REIVINDICACIONS OBRERES AMB MES AMPLITUD. El President del "Consejo de Trabajadores" de la "provincia" de Barcelona, Torres Cáceres, denunciava (DIARIO DE BARCELONA, 7-9-73) la responsabilitat del "govern,que no frena els preus, ni els que pot controlar, com la gasolina", tot dient que "es pretén de frenar les pressions inflacionistes amb un retallament dels salaris, i això és cosa molt vista..."

En la lluita per les plataformes reivindicatives, és important la qüestió de QUI LES NEGOCIA; és a dir, la NECESSITAT d'autèntics representants obrers. I això és també una lluita en marxa.

Després de recollir molts d'aquests elements (que no afecten només la classe obrera, sinó tota la població) la revista ACTUALIDAD ECONOMICA (8-9-73) indica encertadament la perspectiva d'una "tardor calenta". Una tardor que de fet ja ha començat durant l'estiu, i que es desenrotllarà millor o pitjor segons l'entusiasme i l'encert del treball de l'avantguarda, dels comunistes en primer lloc.

VALLÈS: L'assemblea del riu

L'Assemblea del Riu Sant Feliu del diumenge 9 de setembre, que se celebra des de fa uns anys al Vallès en aquestes dates, ha representat un intent important de coordinació de masses, d'una àmplia avantguarda. La reunió de centenars (gairebé un miler) de treballadors de la comarca, la preparació - desigual, però que ha permès de dur a moltes fàbriques la discussió de la plataforma de lluita de les CC.OO. -, han constituït una experiència important, en la qual les opinions contradictòries que es van manifestar en l'assemblea han de trobar llur superació gràcies a un lligam més estret amb els centres proletaris, les fàbriques, amb les reivindicacions pendents i les accions en marxa.

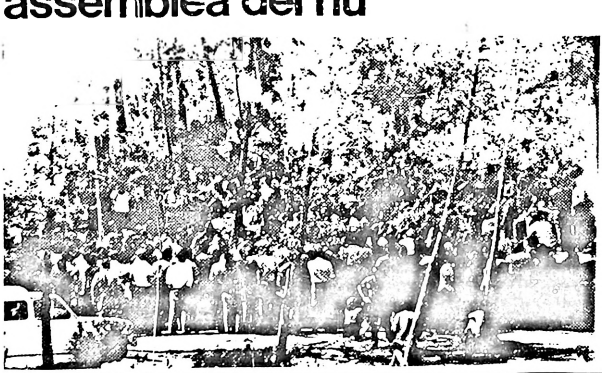

CAP A UNA «TARDOR CALENTA»

En parlar de la carestia hem indicat la perspectiva d'una "TARDOR CALENTA". De fet, aquesta "tardor" ja ha començat: ha començat durant l'estiu.

Les lluites de l'estiu són una clara mostra del NIVELL POLÍTIC I ORGANITZATIU de les masses, de la seva combativitat.

Preludi estival

Les accions de FRIGO i COCA-COLA a Barcelona, les de la CONSTRUCCIÓ a Tarragona, Sabadell, Barcelona i Mataró, les de PURESA i PIHER a Badalona, les més recents al polígon industrial de Polinyà (ESTAMPACIONES SABADELL, ITARCO, INEXPO), a les mines de Sallent i Balsareny, a UNIDAD HERMETICA i MOTORES CLARET de Sabadell, a diverses empreses de Terrassa, a CISPALSA de Barcelona, a ROCA i LAFORSA al Baix Llobregat, en són una prova clara, per no citar sinó algunes de les més importants. En el marc de tot l'estat espanyol, ocupa un lloc destacat la lluita dels treballadors d'INTELHORCE a Málaga, i la dels miners de León.

En aquestes accions es resumeixen tots els motius reivindicatius i solidaris de la lluita obrera; s'hi destaca amb força la importància de la lluita per AUGMENTS DE SALARIS immediats, així com la de la solidaritat en tant que palanca per generalitzar el combat.

Resistir a la repressió

Aquestes accions ens han donat també una mesura de com pot actuar la repressió enfront de la lluita obrera. En alguns casos (Polinyà, CONSTRUCCIONES PADROS de Mataró) hem vist la presència ràpida i massiva de la policia, en nombre i en actituds aparentment desproporcionats al nivell de lluita assolit en aquell moment i en aquell lloc. De fet, mesures repressives com aquestes expressen la POR del règim a la classe obrera, a les accions obreres que s'aproximen, la seva PREOCUPACIÓ pel nivell general de lluita assolit. També ho expressen les targes de mobilització repartides a la Telefònica i Correus i que es repartiran, segons sembla, a les principals empreses de transports i comunicacions.

Però les mesures repressives han reflectit més aviat la seva FEBLESA. Quan hom s'hi ha enfrontat amb fermesa, tot evitant la provocació i junt amb les masses (com a Polinyà i Mataró), han estat fàcilment desbordades.

Contra els acomiadaments

La lluita contra la repressió patronal ha ocupat i seguirà ocupant un lloc destacat en les lluites obreres. Durant la passada primavera s'han produit nombrosos acomiadaments, alguns dels quals estan pendents de judici a Magistratura, i tots presents a la consciència dels treballadors. (Convé recordar que en les accions reivindicatives amb importants victòries econòmiques de la tardor de 1972 no hi va haver pràcticament cap acomiadat.)

L'actitud de les empreses, que s'esforcen perquè els mateixos dirigents obrers renunciïn a la batalla per llur readmissió (amb elevades efertes en diners com a indemnització) revela les limitacions de la mateixa repressió patronal, així com la seva desconfiança en els instruments repressius del feixisme (la policia, la Magistratura, dòcil fins no fa gaire).

Es una VICTORIA que a AFA els 6 acomiadats que van rebutjar les ofertes econòmiques de l'empresa hagin hagut d'ésser readmesos efectivament i ocupin ja de nou els seus llocs de treball. En la mateixa línia va la victòria que representa la reducció de les sancions des de 30 i 15 dies a 2 dies per als 50 treballadors de SEAT que van recórrer a Magistratura. Avui segueix oberta la batalla per la READMISSIÓ de tots els acomiadats. Aquesta ha d'ésser - i ja ho és - una palanca important d'acció a SEAT, ASCONDEL, CISPALSA, a tot el moviment obrer.

El centre de decisió, a les masses

Hi ha pendents en aquests moments importants batalles reivindicatives a tots els nivells (de ram, local, comarcal, etc.) que arrenquen de les accions dels darrers mesos: les del TEXTIL entorn del conflicte col.lectiu sobre l'IRTP; el conveni comarcal del METALL del BAIX LLOBREGAT en situació de laude que cal trencar (com van fer recentment els de PAPELERA); la batalla de la CONSTRUCCIÓ per imposar la liquidació efectiva de l'eventualitat i el prestamisme i per la imposició d'eleccions sindicals.

Aquesta perspectiva de "tardor calenta" planteja novament, encara amb més força, la gran importància d'aconseguir una adequada CAPACITAT DIRIGENT, que l'avantguarda aconsegueixi ORIENTAR (no "controlar") aquestes accions de masses. Orientar en la seva concepció política, en el seu desenrotllament de masses, en la seva necessària projecció cap als objectius de la RUPTURA DEMOCRATICA i el seu lligam conscient amb les tasques de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Orientar en les formes de relació i coordinació del moviment obrer (del moviment obrer real, a les fàbriques i en la lluita) que estimulin la generalització de les experiències i el desenrotllament de la solidaritat proletària.

A les darreres accions trobem alguns exemples concrets: la coordinació de masses que han representat les assemblees, els mítings, les reunions, realitzats al menjador de Polinyà (on mengen en dos torns de 3 a 4.000 treballadors). La coordinació a través de les assemblees massives de càrrecs sindicals als locals de la CNS, pel que fa al TEXTIL de tota la "província" i al METALL del Baix Llobregat. La coordinació d'una ampla avantguarda a l'ASSEMBLEA DEL RIU del Vallès.

De fet, a través de totes les formes de coordinació cal plantejar l'objectiu essencial d'aquests moments: establir les vies de relació, d'elaboració unitària i col.lectiva dels objectius de lluita, de part dels dirigents efectius de l'acció obrera, dels nous quadres obrers que les accions destaquen en nombre cada dia més gran. I, amb aquest objectiu, a vui existeixen unes condicions MILLORS QUE MAI per estructurar els òrgans de coordinació i direcció del moviment obrer a tots els nivells. Aquestes formes de coordinació, sempre que es lliguin a les ASSEMBLEES de base, faran que el CENTRE DE DECISIÓ estigui realment en les MASSES.

MALESTAR ENTRE LA PAGESIA

Mentre el cost de la vida i dels mitjans de producció s'ha disparat, els preus que perceben els agricultors per les produccions fonamentals es mantenen al mateix nivell o baixen; alhora augmenten els que paguen els consumidors. La situació dels pagesos catalans és greu i ells manifesten el seu descontentament amb fermesa i energia. Com els altres treballadors, són víctimes de la política inflacionista del franquisme.

✱ L'assemblea de la Cambra Arrossera d'AMPOSTA, que agrupa 3.825 socis, ha rebutjat mitjançant una moció els preus fixats pel Govern franquista, que perjudiquen greument els interessos pagesos:

✱ Ha esclatat públicament la protesta dels avicultors lleidatans reunits en assemblea, sense convocatòria prèvia, a la Llotja avícola de BELLPUIG per manifestar llur inquietud i desconfiança envers la política del govern Carrero i per fer-lo responsable del que succeeix.

✱ Les cooperatives vitivinícoles de MONTBLANC i GANDESA han decidit no entregar el cupo del 10 per 100 de la producció de vi a preu d'intervenció que arbitràriament imposa el govern per garantir la denominació d'origen.

✱ La defensa de l'avellana i de la producció de l'oliva al Baix Ebre, l'extensió dels beneficis de la S.I.A. als treballadors autònoms, la reducció dels líquids imposables, una profunda reforma del sistema tributari al camp, una ampliació del crèdit agrari i la reducció de la taxa d'interès són també motius de reivindicació i de lluita. Els camperols no estan disposats a ser tractats com a ciutadans de tercera categoria!

LLIBERTAT PER A CAMACHO! ARA!

L'anunci que era imminent, durant l'estiu, el judici contra Camacho i els altres 9 dirigents obrers acusats de pertànyer a la Coordinadora General de Comissions Obreres d'Espanya, va posar novament en tensió l'avantguarda. Denúncies, explicacions, fulls, pintades..., un inici d'agitació de masses que cal desenvolupar encara molt més. També l'opinió pública internacional s'ha posat alerta. Han estat nombroses les preses de posició per part de sindicats, partits, organitzacions estatals, personalitats polítiques de molts països. En la condemna del règim franquista a l'OIT (com a un dels règims que no compleixen el conveni sobre la llibertat sindical), hi va jugar un paper essencial la denúncia del procés contra aquests dirigents obrers.

I això és degut a l'enorme significat d'aquest procés, el procés de la LLIBERTAT SINDICAL, com hem assenyalat, i amb raó, repetidament i com ells mateixos assenyalen altre cop en la seva recent carta dirigida des de la presó a l'opinió pública. Per això és necessari que l'avantguarda, els dirigents obrers, les organitzacions polítiques, tots els lluitadors, aconsegueixin fer de la batalla per la llibertat d'en Camacho i els seus companys una gran batalla de masses. I a tal fi no n'hi ha prou amb la denúncia i el gest de protesta. Cal saber incorporar el significat de la batalla solidària amb en Camacho a totes les mobilitzacions obreres, a totes les batalles per la llibertat. Batalla solidària que cal saber lligar a qualsevol acció reivindicativa, tot portant aquest lligam a la consciència de les masses, i alhora a la defensa immediata dels dirigents obrers a cada lloc, a la lluita contra el consell de guerra dels 4 treballadors de la Tèrmica (que pot fer-se molt aviat) i contra el procés als advocats laboralistes Fina, Avilés i Solé.

Aquesta batalla és una lluita CONTRA el judici. Això significa no esperar al judici per desfermar l'acció, sinó mobilitzar-se per impedir-lo, per imposar ARA la llibertat dels processats. Per això és tan important saber incorporar aquesta qüestió a totes les accions en marxa i explicar la seva evident relació. Amb aquest plantejament, si el règim gosa de provocar la classe obrera, tot el poble, convocant el judici, serà possible donar a l'acció de masses un nivell molt més alt els dies al voltant d'aquest.

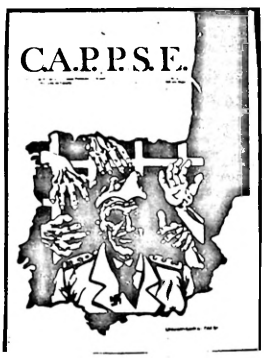

Portada d'un butlletí de solidaritat amb les víctimes de la repressió franquista, que s'edita a Munich.

Solidaritat amb Pamplona

Empresa ADER, St. Andreu	825 pts
Acte cultural, Poble Nou	1.540 "
CC.OO. Tarragona (producte d'una rifa).....	6.000 "
Total.....	8.365 pts

Barcelona

"Eleccions" municipals i lluita democràtica

El Govern Carrero ha convocat "eleccions municipals" pel proper 16 d'octubre a Barcelona.

Com que tenen por del natural rebuig d'aquesta farsa pel poble barcelonf, la Secretaria General del Movimiento, el Ministeri de la Governació, el governador civil i l'alcalde de Barcelona, els únics interessats i beneficiaris de la cova d'Alí-Babà i els seus 40 lladres que és l'Ajuntament de la dictadura, maniobren per tal d'aconseguir l'aparença d'una "activitat política" amb la presentació de candidats i impedir que el veritable debat, el debat sobre la manca de llibertats, sobre els angoixosos problemes que pesen damunt el poble barcelonf en tots els aspectes de la vida ciutadana, sigui plantejat.

Per la seva banda el moviment popular democràtic barcelonf, les seves associacions de veïns i centres socials, les organitzacions i partits de l'oposició antifranquista, han iniciat ja la seva ofensiva tot aprofitant la convocatòria per tal de plantejar pública i obertament, en assemblees i reunions àmplies, les seves reivindicacions als diversos districtes i denunciar els plans d'urbanisme i l'especulació del sòl i de la vivenda contra els interessos de la majoria de la població; la manca d'escoles i guarderies infantils, de centres i atencions sanitàries; els transports dolents, cars i insuficients; la manca d'espais verds, de centres culturals, socials i esportius, d'atenció a la joventut i als vells; l'expoliadora política d'impostos que grava els petits comerciants i industrials, el conjunt de la població.

Alguns sectors capitalistes del neocentrisme estan finançant la presentació dels seus candidats amb la intenció d'anar ocupant llocs a l'Administració i d'avançar els seus homes pel futur polític que preveuen, tot tractant d'aconseguir el recolzament dels sectors populars i democràtics. Pel que fa als comunistes, la nostra posició és clara i la vàrem expressar al nº 371 de TREBALL: "...el PSUC considera que l'oposició antifranquista ha d'utilitzar les possibilitats legals que ofereixi la campanya electoral no per presentar candidats, sinó per realitzar una activitat pública de denúncia del sistema feixista de poder municipal: per reclamar la implantació del sufragi universal i el reconeixement dels drets de l'oposició; per exigir les llibertats d'associació, reunió, paraula i premsa; per reivindicar la sobirania del Ple municipal i l'elecció dels batlles pels consellers; per elaborar i popularitzar, en reunions obertes, plataformes i programes d'acció municipal que recullin les aspiracions de les masses..."

En aquesta línia treballen ja els comunistes barcelonins als 9 Barris i a Sants, al Camp de l'Arpa i a Horta, a Sant Andreu, als barris cèntrics, a tota la ciutat i propugnen convertir la campanya de les "eleccions municipals" en una ofensiva política unitària contra la dictadura i per la llibertat, per la democràcia, en la qual podem convergir tant els partidaris de no presentar candidats i abstenir-se de votar, com els qui opinen que cal presentar candidats i votar, si uns i altres estem d'acord en posar fi al règim franquista.

La cultura i la informació irriten els feixistes

En informar del consell de ministres del 17 d'agost, el titular d'Informació i Turisme, Liñán y Zofío, va dir que el govern no adoptaria cap mesura especial davant dels atemptats contra llibreries, fora de les "oportunes i constants" que s'apliquen per la "salvaguarda de l'ordre públic".

Aquesta "salvaguarda" no la veiem per enlloc. Les amenaces i assalts a llibreries i editorials continuen, abans i després de les paraules d'en Liñán. Però a la primera part l'home va ser franc. No es prendrà cap mesura especial. Es clar: les haurien de prendre contra ells mateixos! No hi ha dubte que les bandes que assalten les llibreries i que signen les comunicacions anunciant-ho són dirigides i protegides (d'acf la seva normal impunitat) per la brigada político-social. Quan la capa legal (prohibicions, segrestaments, clausures) resulta insuficient, entra en joc la "secció d'assalt".

La protesta popular que ja s'ha alçat, des de posicions polítiques i socials ben diferents, s'ha d'eixamplar i assolir tota la força necessària per tal de forçar el govern a fer plegar el PENS i companyia.

Alerta: perill d'inundacions

Les inundacions del 7 de setembre a diverses localitats del Baix Llobregat (que han costat la vida a una nena de 2 anys de Sta. Coloma de Cervelló) reactualitzen dramàticament el problema de les grans riuades de la tardor.

Tot i que el riu Llobregat en aquesta ocasió no ha sofert cap desbordament, els veïns senten una angoixa explicable: el desbordament pot produir-se en qualsevol instant.

Com és possible que després de la catàstrofe de 1971 hagin passat dos anys sense que, malgrat les vigoroses protestes populars, s'hagin pres les mesures preventives necessàries? Segons dades del "Consejo Económico y Social de Cataluña", els danys de les inundacions a la zona d'influència del riu Llobregat s'avaluen en les quantitats següents:

1962..... 1.324,6 milions ptes.
1971..... 2.790,7 íd.

Sense comptar les pèrdues en vides humanes.

Ara bé, al pressupost del projecte de canalització i desviament del Llobregat puja a 2.044.211.175 ptes. Es a dir, costa aproximadament el mateix que les pèrdues d'una inundació important. Retardar més les obres és un signe de miopia i d'incúria criminals. Les autoritats franquistes en són responsables. Les poblacions de la vora del Llobregat no poden refiar-se d'elles; només una redoblada mobilització combativa farà que es doni solució a aquest angoixant problema, que representa un perill per a moltes vides humanes.

Amb el poble de XILE!

PER LA LLIBERTAT PEL SOCIALISME

Comunicat del Comitè Executiu del P.S.U.C.

Un grup de militars traïdors, animats per la reacció interna i ajudats per l'imperialisme nordamericà, han desfermat un cop brutal contra el govern d'Unitat Popular de Xile presidit per Salvador Allende.

L'elecció de Salvador Allende i la formació d'un govern que es proposava de transformar democràticament les estructures existents i obrir la via cap al socialisme, va despertar la confiança de les masses populars, l'atenció i l'esperança de les forces progressistes de tots els pobles i el temor de la reacció xilena i internacional.

Els tres anys passats des de llavors marcaven un procés d'assoliments en la realització del Programa de la Unitat Popular en les complexes i difícils condicions que hi havia a Xile. Les eleccions parlamentàries del mes de març, per damunt del terrabastall promogut per la reacció, posaven en evidència l'avenç polític de la Unitat Popular i la manera com aquesta formació, bo i respectant la llibertat, seguia obrint camí a la realització de canvis profunds. Aquesta evidència va exasperar la reacció i va accelerar el projecte sedicióS que ha causat l'assassinat de Salvador Allende i milers de morts, així com l'intent de posar al poble xilè sota una dictadura militar feixista.

El Comitè Executiu del P.S.U.C. afegeix la seva veu al clam general que s'ha alçat a tot el món contra el putsch dictatorial i crida els seus militants, totes les forces polítiques i socials, el poble de Catalunya, a mobilitzar-se activament a favor del poble xilè, en defensa de la seva llibertat, contra la repressió desencadenada pels sediciosos, en solidaritat amb les formes de combat i resistència que adopti el poble de Xile. Ni un militant, ni un demòcrata no poden romandre inactius. La causa debatuda és una causa que ens concerneix a tots, forma part de la lluita de la humanitat pel seu alliberament.

Amb les primeres notícies de la gran mobilització solidària internacional amb el poble xilè, arriben també les opinions dels centres d'informació reaccionaris, que, amb la clara intenció de desfigurar els aspectes més fonamentals dels esdeveniments, s'apressen a negar la viabilitat del procés revolucionari de marxa al socialisme per la via de masses a través d'institucions democràtiques, amb el fi d'acreditar la idea que només la reacció és capaç de mantenir "l'ordre" en condicions de llibertats polítiques.

D'altra banda, entre el poble, sacsejat per l'impacte emocional de la brutalitat del cop, sorgeix amb força l'interrogant de si és possible un canvi revolucionari que no recolzi en la rotunditat dels fusells.

El Comitè Executiu del P.S.U.C. crida l'atenció, en primer lloc, sobre la necessitat de no considerar tancat el procés iniciat a Xile i de no reduir la vigilància sobre els esdeveniments, tot posant per davant de qualsevol consideració la lluita solidària. Al mateix temps reafirma que, fins i tot en el cas que l'intent xilè resultés momentàniament jugulat, no se'n podria deduir la inviabilitat general de la marxa al socialisme sense guerra civil, de la mateixa manera que el fracàs d'intents armats no ha desqualificat aquesta via en aquells països en què la situació nacional la faci aconsellable.

Els canvis revolucionaris, sigui quina sigui la via per la qual es produeixen, són sempre una expressió de la lluita de classes i no poden produir-se sense combat, sense un grau o un altre de violència.

La legitimitat d'una via no es pot medir pel seu èxit o el seu fracàs momentani en un o altre lloc, sinó per l'anàlisi de les condicions objectives, l'autocrítica dels arrors comesos i la visió de l'esdeveniment dintre del procés general de lluita a cada país.

El Comitè Executiu del P.S.U.C. renova públicament la seva confiança en la validesa de la via no armada d'avanç cap al socialisme, recolzada en el suport i la participació de la majoria del poble, encapçalat per la classe obrera, els camperols i les forces de la cultura i en un marc de llibertat i democràcia en què les forces progressistes imprimeixin els canvis revolucionaris que condueixin al socialisme. Donades les característiques del context nacional en el qual ens movem, creiem que és la via que correspon al nostre país.

Els comunistes catalans considerem que, juntament amb l'acció solidària, la continuïtat conseqüent en la lluita per fer triomfar la nostra línia política és també una forma d'ajut al poble xilè i el millor tribut envers els herois que ja han donat llur vida per aquesta causa.

Barcelona, 12 de setembre de 1973

El Comitè Executiu del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

MANIFESTACIONS A BARCELONA

El dia 13 a les vuit del vespre, a Balmes Consell de Cent, es van concentrar entre 200 i 300 persones que es van manifestar fins a Gran Via-Rambla de Catalunya. Duien banderes xilenes i pancartes en les quals s'expressava la solidaritat amb el poble de Xile i la Unitat Popular.

El dia 14 fou incendiat amb còctels Mòlotov el local de la I.T.T. a Barcelona, situat a la Travessera de Gràcia. Els autors van deixar banderes xilenes en signe de solidaritat amb Xile i contra el gran capital nordamericà còmplice i instigador del cop d'estat.